

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΖΣΟΛΤ HARSAUZI

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΟ - ΣΑΙΝ ΜΟΡΙΤΣ

1.
Ο ξενοδοχείο είχε γεμίσει από κόσμο κι' έτσι ή κ. Άννα Σαινν δέν μπορούσε πειά νά κάθεται μονάχη στό τραπέζι του ρεστωράν. Τις δύο τελευταίες μέρες πέρασε ήσυχα, δίχως τήν ενοχλητική συντροφιά κανενός. Τήν τρίτη όμως, ό διευθυντής του ξενοδοχείου, ένας κοντούλης και ροδοκόκκινος Έλβετός, ύποκλήθηκε μπροστά της.

—Λυπούμαι πολύ, κυρία, τής είπε, μά δέν μπορούμε νά θάλουμε κι' άλλα τραπέζια στό ρεστωράν. Δυστυχώς, δέν υπάρχουν γώρος. Θά σάς άγιστήσω, δέν ύποκλήθηκε νά έξει για νησιχόσουμε λοιπόν, γιατί τό τραπέζι σας θά είνε στό έξη για τρία άτομα. Είμαστε ύποχρεωμένοι νά τοποθετήσουμε εδω πέρα μια κυρία που ήρθε σήμερα από τή Βουδαπέστη. Καθώς έλεπετε, είνε συμπατριώτισσα σας...

Η Άννα χαμογέλασε μ' ευγένεια. Τί μπορούσε νά κάνη; Είγε μαζευτή τόσο κόσμο σ' αυτό τό ξενοδοχείο του Σαιν-Μόριτς!

Τό μεσημέρι λοιπόν άναγκάστηκε νά γευματίση με μία κυρία με γκριζά μαλλιά, τρομερά θύραση και ύποχονδριακή. Τήν έλεγαν Ντογκάρ, ήταν θαυόπλουτη κι' είχε πάει στό Σαιν-Μόριτς για κάποια θεραπεία, σ' έναν ειδικό γιατρό.

—Θεέ μου, στέναξε ή Άννα όταν γύρισε στό δωμάτιό της, πώς θά περάσω μαζί της άκόμη τρεις έβδομάδες; Τί φλυαρία γυναίκα!

2.
Πέρασαν πέντε μέρες. Η Άννα ήξερε τώρα τήν ιδιωτική ζωή του γιατρού τής κυρίας με τά γκριζά μαλλιά, σάν νά ήταν παλιός γνώριμος τής.

—Η Λόττε, ή γυναίκα του γιατρού μου, τής είπε τό μεσημέρι ή κ. Ντογκάρ, μου διηγήθηκε σήμερα άπίστευτα πράγματα. Μά πρώτα με ώρκισε νά μήν πώ τίποτα σέ κανένα... Έ, λοιπόν, ή Λόττε θέλει νά χωρήση.

—Γιατί; ρώτησε άφηρημένη ή Άννα.

—Γιατί ή Λόττε είνε πολύ, πάρα πολύ ώμορφη. Και στενοχωριότα. Βρίσκει πολύ πληχτικό τόν άνδρα της, Φαντασθήτε, ότι κάνει και τρεις μέρες νά έμριστη! Είνε άφοσιωμένος σιην έπιτήμη του. Έπειτα, είνε λιγάκι κοωικός... Πρέπει νά τόν δήτε, άγαπητή μου. Θέλετε νά σάς πάρω αύριο μαζί μου;

—Αύριο, λυπούμαι πολύ, μά έγω κάποια δουλειά, τής απάντησε ή Άννα και σηκώθηκε άπ' τό τραπέζι.

—Άρκετά τήν είχε ζαλίσει ή κ. Ντογκάρ. Θεέ μου! Άς έρχόταν λοιπόν ένας τρίτος στό τραπέζι τους. Μόνο έτσι θά γλύτωνε άπό τήν φλυαρία τής συμπατριώτισσας τής.

3.
Και ό τρίτος ήρθε. Ήταν κι' αυτός Ούγγρος και τόν έλεγαν Λαδιόλαο Σεμπό. Ήταν ένας συμπαθητικός άνδρας καμμία τριανταπενταριά χρόνων. Και φίλαθλος. Μά δειλός. Όταν του μιλούσε ή Άννα και τόν κούταζε στό μάτια, κοκκινίζε άπό τήν ντροπή του. Χρειάσθηκαν νά περάσουν δύο όλόκληρες μέρες για νά τολήμη νά πη στην Άννα:

—Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία, μά είδα στό βιβλίο του ξενοδοχείου ότι λέγεστε Σαινν κι' ότι είσαστε ή χήρα του Άνδρέα Σαινν... Στόν πόλεμο, έζρετε, είχα γνωρίσει έναν αξιωματικό Σαινν. Όταν γυρίσαμε στη Βουδαπέστη, άνοιξε ένα κατάστημα άθλητικών ειδών...

—Ήταν ό άνδρας μου, τού απάντησε ή Άννα. Τό κατάστημα τώρα τό έχω εγώ...

—Τί σύμπτωσης! έκανε ό Σεμπό.

—Μά κι' εσείς, ποιός είσαστε; τόν ρώτησε, περίεργη, ή Άννα. Δέν ξέρω πάρα μονάχα τ' όνομά σας...

—Πρέπει νά με συγγυράσετε... ψιθύρισε ό Σεμπό. Είμαι λιγάκι δειλός μπροστά σέ μια ώμορφη κυρία... Όταν τελείωσε λοιπόν ό πόλεμος, άρχισα νά εργάζομαι ως μηχανικός σ' ένα εργοστάσιο. Τό φθινόπωρο, τό εργοστάσιο έκλεισε κι' έμεινα δίχως δουλειά. Μά, ευτυχώς, ύστερ από δύο μήνες, κληρονόμησα μια θαυόπλουτη θεία μου. Κι' έτσι, μόλις κανόνισα τίς δουλειές μου, ήρθα εδω πέρα για νά ξεκουραστώ και νά κάνω λίγο σπόρ...

Κι' ό Σεμπό θά εξακολουθούσε νά μιλάη με τήν Άννα, άν δέν έμπαινε στη μέση ή κ. Ντογκάρ. Είχε άλλα νέα από τήν

Λόττε: τó είχε πάρει πειά άπόφασι. Θά χωρήζε τόν άνδρα της και θά γινόταν μπαλλαρίνα.

4.
Τό απόγευμα ή Άννα κι' ό Σεμπό θγήκαν νά κάνουν λίγο σκι και γύρισαν τό θράδυ όλόχαροι κι' ευχαριστημένοι. Ό Σεμπό ήταν περίφημος σκιέρ κι' ή Άννα είχε μείνει κατενθουσιασμένη από τήν συντροφιά του.

Ό δειλός Σεμπό σιγά-σιγά είχε πάρει θάρρος κι' είχε άρχισει νά μιλάη.

—Έχετε δευτείες με τ' άθλητικά είδη, κυρία; ρώτησε μια στιγμή τήν χήρα τού φίλου του.

—Άρκετές, τού απάντησε ή Άννα, μά...

Ήθελε νά πη, ότι με λίγα κεφάλαια και με τήν βοήθεια ενός άνδρος θά τά κατάφερνε καλύτερα. Δέν θέλησε όμως νά έκφράση τή σκέμη της. Και άλλαξε τήν κουβέντα. Τού μίλησε για τό σκι, για τά σπόρ στα χιόνια κι' ύστερα τού πρότεινε νά πάνε νά χορέψουν στό ντανσίγκ τού ξενοδοχείου. Ήταν τόσο εύθυμη! Τόσο εύτυχημένη!...

5.
«Άγαπητή Ειρήνη, έγραψε ή Άννα στην άδελφή της, που ήταν μια μεγάλη υμοίστα τής Βουδαπέστης, αυτός ό Σεμπό, ζέρεις ποιός, έκτενος τού σου έγραφα ότι είνε περίφημος σκιέρ, άρχειλί νά μου γίνεσαι πολύ έπικίνδυνος. Είνε πολύ σοφός και πολύ καθώς πρέπει κύριος. Μά είνε τρομερά δειλός. Βλέπω, ότι τού άρέσω... Κι' σ'όσοσο ακόμα δέν τόλημη νά μου πη τίποτα...»

Τό απόγευμα τής ίδιας μέρας, ή Άννα κι' ό Σεμπό πήγανε στη λίμνη νά παρακολουθήσουν τό πρωτάθλημα τού πατινάζ. Λίγο πύ πέρα άπ' αυτούς καθόταν ένα έρωτευμένο ζευγαράκι.

—Πόσο είνε εύτυχημένοι! ψιθύρισε ή Άννα στόν Σεμπό.

Ό Σεμπό τούς έρριξε μια ματιά κι' έγινε κατακόκκινος σάν παπαρούνα. Αυτός ό άνθρωπος είνε σάν μικρό παιδί... συλλογίστηκε ή Άννα. Κριμα!... Γιατί μου είνε πολύ, πάρα πολύ συμπαθητικός...»

Και τόν κούταξε με τρυφερότητα στό μάτια.

6.
Η Άννα πήρε τήν άπόφασι νά παίξη τό τελευταίο της χαρτί. Τό θράδυ είχαν θγή νά κάνουν έναν περίπατο και μια στιγμή, έκει πύ πατοούσαν πάνω στα χιόνια, ό Σεμπό γλύστροψε και πιάσθηκε από τά κάγκελλα ενός κήπου για νά μήν πέση. Πάνω σ' αυτά τά κάγκελλα ήταν μια ταμπέλλα: «Δόκτωρ Νεγκρέσκο». Και δίπλα, πάνω από τό γραμματοκιώτιο: «Παρακαλώ νά ριχτετε εδω μέσα τά γράμματά».

—Τί άστέίο! έκανε ή Άννα. Αυτή ή ταμπέλλα είνε σάν νά σου λη νά γράφης κάτι σ' αυτόν τό δόκτορα Νεγκρέσκο.

—Και δέν τού γράφουμε! τής απάντησε γελώντας ό Σεμπό.

—Έχουμε λοιπόν τό χέρι στην τσέμη κι' έθγαλε ένα κομμάτι χαρτί. Μά δέν είχε μολύβι.

—Σταθήτε, θά σάς δώσω τό κόκκινο κραγιόνι μου, τού είπε ή Άννα κι' άνοιξε τήν τσάντα της.

Κι' έπειτα, καθώς τού έδινε τό κραγιόνι τών χειλιών της: —Μή ξεχάσετε όμως νά μου τό δώσετε πίσω, γιατί τό θέλω για τό ταξείδι.

—Γιά ποιό ταξείδι; ρώτησε ό Σεμπό, χλωμιάζοντας.

—Μά φύγω αύριο, τού απάντησε ή Άννα.

Ό Σεμπό τήν κούταξε σαστισμένος κι' ύστερα ψιθύρισε κομπιάζοντας:

—Γιά πάντα;

—Μά ναι, για πάντα... Έμπρός, λοιπόν... Γράψτε τού γράμμα στό γιατρό Νεγκρέσκο... Τό ξεχάσατε;

Ό Σεμπό άκούμπησε τό φύλλο τού χαρτιού πάνω στην τσάντα τής Άννας και στό φάς τής εισόδου τού γιατρού έγραψε με τρεμουλιαστό χέρι:

«Νεγκρέσκο, είμαι τρελλά έρωτευμένη...»

Μά δέν έφτανε τό χαρτί, γιατί τά γράμματα με τό κόκκινο κραγιόνι ήσαν μεγάλα.

—Δέν πειράζει! φώναξε όλόχαρη ή Άννα

Ό Σεμπό, σαστισμένος από τήν τολμη του, έρριξε τό χαρτί στό γραμματοκιώτιο κι' έπειτα γύρισε και μ' ένα άπτόμο άγκάλιασμα, έσφιξε πάνω στό στήθος του τήν Άννα και τήν

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΑΤΑΪΔΡΩΜΕΝΟΣ και πεινασμένος ο φτωχός ζευγάς, έμπηξε το άλετρι του στο γώμα. Έξερε τα άλογα να γεμυδιάσουν και τράβηξε κάτ' άπ' τον ίσκιο του δένδρου.

— Έγωσε το χέρι του στο διασάκι για να θγάλη το μαύρο κριθαρένιο ψωμί του, μα άμέσως στάθηκε ζαφριασμένος: Το έερο μικροκαρβέλο είχε κάνει φτερά μυστηριωδώς!

— Καλή δουλειά κι' αυτή! μουρούρισε. Κανέναν δεν ήρθε έδω άπ' το πρωί, κι' όμως κάποιος μούκλεψε το ψωμί!...

— Για να δούμε!... μουρούριζε την ίδια έκνιμη στιγμή, ένας ταοχητής μικροδιαβολάκος, ο όποιος, πριν από λίγη ώρα άπαρτήρητος είχε κλέψει το ψωμί του ζευγά.

— Και τώρα τι να κάνω; έξακολουθήσε να μουρούριζο ό άγεθος χωρικός. "Ε, όποιος μού τόκλεψε, θά πεινούσε φαίνεται κι' αυτός... "Ας τό φάη λοιπόν στην ύγειά μου, κι' όσο για μένα δέν θά πεθάνω θέσθια άπ' την πείνα!

Το διαβολάκι, κρυμμένο καθώς ήταν πίσω από μερικούς θάμνους, παρακολουθούσε με προσοχή τά κάμώματα του χωρικού και χολόσκαζε:

— Άκούς έκεί... τό πάρη άπόσασι και να μη θλαστημήσο καθόλου; ψιθύρισε ξανά. Κά θλάτουμε, ότι ό χωρικός ήπει νεράκι με έγκαρτέρησι κ' έπειτα ξανάπιασε τό άλέτρι του, έτρεξε κι' αυτός τά συμβουλευθή τον άρχιδιάβολο.

— Δέν ντρέπεται να μνή μονήρη να κολάσης έναν άμάρτητο πάληχωριάτη; έφώνισε θυμωμένος ό άρχιδιάβολος. "Άλλοίμονο μας αν ουηθίσουν έτσι κι' αυτοί κι' η γυναίκες τους... Μαύρα κρασία τότε θά μάς δέριον, ενώ ό Παρόδεος θά πημμυρίση άπό άνθρώπους!...

— Και τί να κάνω, άφεντικό; ρώτησε τοομαγμένος ό μικροδιαβολάκος.

— Να κόψης τό λαμό σου! έσαφάνασε ό άρχιδιάβολος. Σου δίνω προθεσίια τρία χρόνια κι' αν δέν μπορείσης να κολάσης μέσα σ' αυτά τον ζευγά, θά σε λούσω με άγία σινά, κακμοίση μου... Δίνε του τώρα, και τό νοδ σου!...

"Η φθέρια του λουσίματος με τό "Άγιο Νερό, έφερε τό όποτέλεσμά της κι' ό μικροδιαβολάκος τασκίστηκε να έλαογυρίση στή γή, θιαστικός κι' άποφασισμένος να νικήση.

Έγοντας τώρα στο διαβολικό μυαλό του ένα πραιομακτικό διαβολικό σχέδιο, μεταμορφώθηκε σε αγαθό εργάτη και πήγε να ουαντήση τον ζευγά. "Από ψιλοκουβέντα σε ψιλοκουβέντα, κατάφερε να τον πείση να στείρη γεννήματα σε θάλωτή μέρη. Κι' έτσι, ενώ ή χρονιά πέρασε ξερη και καταστρεπτική για τους άλλους χωρικούς, ό ζευγάς θέρισε τά χωράφια του γεμάτα όπό άσθνο κι' έλεκτικό καρπό!...

Τήν έπόμενη χρονιά, ό ζευγάς, όσφωφια με την συμβουλή πάντοτε του διαβολοεργάτη του, έσπειρε στίς θουοπαλιές. "Η χρονιά κύλησε καταστρεπτική άπ' τις πλημμύρες και τις

οίλησι με' έναν τρελλό και τρυφερό έρωτα.

Τό ίδιο θράδο, ώρισαν τη μέρα τον άρραβώνων τους.

7.

Τήν άλλη μέρα τό μεσημέρι, ή κ. Ντογκάρ τους ύποδέχθηκε στο τραπέζι μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο.

— Έγω σπουδαία νέα! τους έπε. "Η Λότε δέν θέλει πεινά να πάρη διαζόγιο. "Ανακάλυψε, ότι κάποια γυναίκα είνε τρελλά έρωτευμένη με τον άνδρα της. "Η Λότε κάθε πρωί παίρνει την άλληλογραφία του από τό γραμματοκιόθιο και σήμερα ανακάλυψε μέσα σ' αυτήν ένα έρωτικό γράμμα. Φαντασθήτε, ότι ήταν γραμμένο μ' ένα κόκκινο κραινίον των χειλιών! Και έρετε; Δέν έπαιε τίποτα στον άνδρα της. Μα είνε τώρα ύπερηφανή για' αυτόν και φοβάται μήπως της δέν κλέψει καμιά γυναίκα!... Φυσικά, δέν έχει καμιά διάθεση πεία να τον χωρίση...

— Και ζούν εύθυμια; τή ρώτησε ή "Άννα.

— Σαν κι' εσάς! τήρ άπάντησε ή πονηρή κ. Ντογκάρ, που είχε καταλάβει από μέρες τό τρυφερό ειδύλλιο τους. Κι' έτσι ή "Άννα κι' ό Σεμπέ, για ν' άποφύγουν τά σόχλια, άναγκάσθηκαν ν' άρραβωνιασθούν την άλλη μέρα στο Σαιν Μόριτ.

θροχές, κι' έτσι ενώ τά γεννήματα των άλλων παρασώρθηκαν άπ' τά νερά ή σάπισαν, ό ζευγάς θησαύρισε τόσο πολύ, ώστε δέν ήξερε πού να διαθέση τά πλούτη του!

— Άγώσασε υπόλικά κρασία τουλάχιστο!, καύμενε! συμβούλευσε ό διαβολάκος τον πλούσια πεία ζευγά. "Έτσι, κι' έσύ θά εύφρανεσαι πίνοντας, και τους άλλους θά κερνάς!...

"Η συμβουλή έπιασε, και ό μικροδιαβολάκος φώναξε κρυφά κοντά του τον άρχιδιάβολο:

— Έδώ τώρα να ιδής τί πατριάνι θά γίνη! του έπαιε περίφρανα για την έπιτυχία του.

Και πραιομακτικά κρυμμένοι οι δύο "Οξάποδά" άρχισαν να παρακολουθούν την ουένεια. Είδαν λοιπόν τον ζευγά, ντυμέν με πολυτελέστατα φορέματα, να στέλλη προσκληρίσια για γλέντι σε όλους τους πλουσίους που άλλοτε τον περιφροούσαν.

"Εκείνοι πάλι, θαυμάσιμοι άπ' την έξαιρητική έπιτυχία του άλλου ταπεινού ζευγά, θεώρησαν τιμή τους να πάνε και τό γλέντι στήθηκε γερό. Σε μιά στιγμή όμως, ή γυναίκα του ζευγά, ντυμένη με ύπεροχες τουαλέτες, αλλά άδέξια και γονδροειδής, όπως πάντα, εθάρπισε τό χέρι της ένα ποτήρι με κρασί και έλέρωσε τό τραπέζιομάνηλο.

— Νά, σταθλοπολιό του διαδούλου! φώναξε ό πρώην ζευγάς, θυμωμένος. Για έξέπλυμα μπουζούδας τό πέρασες τό κρασάκι, για να τό χύνης έτσι!...

— Πέριψημα, ίσαμε δώ!... ψιθύρισε ό άοχιδιάβολος στον διαβολάκο. "Αρχίζουμε καθώς θλάτω, θαυμάσια!...

— Και πού είσαι άκόμη, άφεντικό! μουρούρισε εκείνος, τρίθειντας με καμάρι τά νυχωτά δάχτυλά του. "Έχεις να ιδής άκόμα ντρασθέρη, πού θά νομίσης πόσο ουειρεύεσαι!...

Έχει δικαιο ό μικροσκοπικός εκείνος τραγοπόδαρος, γιατί λίγη ώρα μετά τό πρώτο αυτό έπεισόδιο, πέρασε από τό θρόνο ένας πεινασμένος και ουροειλιάρης γεροντάκος. "Ακούγοντας ό καύμένος τόσο θόρυβο και τόσα ξερανώματα στο σπίτι του ζευγά, τρύπωσε κι' εκείνος μέσα και στάθηκε σε μιά γυναίκα, ταπεινός.

— Ω, διάβολε! γκρινιάσε ό ζευγάς μόλις τον είδε. Αυτό μάς έλειπε τώρα, να ταίζουμε και να ποτίζουμε όλο του κόσμου τους άλτηες.

Και, γυρίζοντας την πλάτη στον άτυγο ζητιάνο, που ξεροκατάπιε τό σάλιο του, άρχισε να πίνη κρασί και να χαριεντιζέται με τους άλλους μισομεθυμισμένους άρχοντάδες.

— Δυό φορές περίψημα! έφώνησε με χαρά ό άρχιδιάβολος στον ύποτακτικό του. Μωρέ, πως σου ήρθε ή ιδέα να τους άποληνήσσης με κρασί, όλους αυτούς τόσο θρησκόσι κι' έγκρατες προηγούμενους χωριάτες!

— Και πού είσαι άκόμα, καπετάνιο! ουρλιαξε κατενθουσιασμένος άπ' τους έπαινους του πρώταμένου του ό διαβολάκος. Τους θλάτεις; Πριν πιουν κρασί, ήσαν σαν τ' άρνάκια καλόβολοι και ψυχοπονοι... Με τό πρώτο-δεύτερο ποτήρι, έγιναν δέξιομοι και ύβριστά!... Με τό τρίτο-τέταρτο τώρα, είνε σαν άλεποχέρι ποτηριό, πού κουνούν την ουρά τους ύπουλα κι' άλλαλοχαρινίζονται... Στο πέμπτο-έκτο θά γίνουν λούκι και θ' άλλαλοφραγαθών, παρατώντας στην άκρη τις κολακείες κι' άρχίζοντας τό θρισίδι... Κι' από κεί και πέρα ύπερα, θά λυσασθούν σαν ουρονια, θά γρυλλίσουν και θά κυλισθούν στον θόρυβο της θλαστημίας και της κατάρας... "Ε, τότε θά γίνουν κτήματά σου, άφεντικό, και θά μπορείσης να τους μπαλλάρης σαν έμπόρευμα για τά καζάνια μας!

Ο άρχιδιάβολος έτριψε τά χείρα του με άνέκφραστη χαρά. Κιττάε με έμνεμα τον πολυμηχανο ύποτακτικό του, τον χτύπησε στον ώμο πραιομακτικά και μουρούρισε:

— Νά και κάτι, πού δέν τό είχα σκεφή ίσαμε τώρα: Τό άναθεματισμένο κρασί! Οι άνθρώποι, πριν τό ρουφήσουν, είνε πιεταλούδες άκακες, προωρισμένοι να πετούν στα λουλούδια του Παραδείσου... Μα μόλις δοκιμάσουν τό ήδονικό και ύπουλό αυτό δηλητήριο, τό κτήνος πού κυχον όλοι μέσα τους ζωντανεί, δυναμείται, φουρτουναίζει, κυριαρχεί κατόπιν στην ψυχή τους και μού τους κατατάει μιά θαυμασία προμήθεια για τά καζάνια μου!... Εύλογημένο για μένα νάσαι, κρασάκι καταραμένο!...

Ο Λέων Τολστόη